

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 11/19

Λουξεμβούργο, 7 Φεβρουαρίου 2019

Απόφαση στην υπόθεση C-322/17
Eugen Bogatu κατά Minister for Social Protection

Το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί να ασκεί ένα πρόσωπο μισθωτή δραστηριότητα σε κράτος μέλος προκειμένου να λάβει στο κράτος αυτό οικογενειακές παροχές για τα τέκνα του που κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος

Επιπλέον, το δικαίωμα αυτό σε οικογενειακές παροχές δεν αφορά μόνον την περίπτωση κατά την οποία ο αιτών έχει λάβει προηγουμένως παροχή ανταποδοτικού χαρακτήρα

Τον Ιανουάριο του 2009, ο Eugen Bogatu, Ρουμάνος υπήκοος ο οποίος κατοικεί στην Ιρλανδία από το 2003, ζήτησε από τις ιρλανδικές αρχές να του χορηγήσουν οικογενειακές παροχές για τα δύο τέκνα του που κατοικούν στη Ρουμανία.

Ο E. Bogatu άσκησε μισθωτή δραστηριότητα στην Ιρλανδία μεταξύ 2003 και 2009. Έχοντας απολέσει την εργασία του το 2009, έλαβε παροχή ανεργίας ανταποδοτικού χαρακτήρα (2009 - 2010), εν συνεχεία παροχή ανεργίας μη ανταποδοτικού χαρακτήρα (Απρίλιος 2010 – Ιανουάριος 2013) και τέλος παροχή ασθένειας (2013 - 2015).

Οι ιρλανδικές αρχές ενημέρωσαν τον E. Bogatu για την απόφασή τους να δεχθούν την αίτησή του για χορήγηση οικογενειακών παροχών με εξαίρεση το διάστημα από τον Απρίλιο του 2010 έως τον Ιανουάριο του 2013. Η άρνηση αυτή στηριζόταν στο γεγονός ότι, κατά την άποψή τους, ο αιτών δεν πληρούσε κατά το ως άνω διάστημα καμία από τις προϋποθέσεις που απαιτούνται ώστε να αποκτήσει δικαίωμα λήψεως οικογενειακών παροχών για τα τέκνα του που κατοικούσαν στη Ρουμανία, καθόσον δεν ασκούσε μισθωτή δραστηριότητα στην Ιρλανδία ούτε ελάμβανε στο κράτος μέλος αυτό παροχή ανταποδοτικού χαρακτήρα. Ο E. Bogatu προσέβαλε την ως άνω απόφαση υποστηρίζοντας ότι οι ιρλανδικές αρχές είχαν στηριχθεί σε εσφαλμένη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.

Το High Court (πρωτοβάθμιο δικαστήριο, Ιρλανδία), έχοντας επιληφθεί της διαφοράς, ερωτά το Δικαστήριο εάν ο κανονισμός για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας¹ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, για να είναι ένα πρόσωπο του οποίου τα τέκνα κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος επιλέξιμο για τη χορήγηση οικογενειακών παροχών στο κράτος μέλος στο οποίο κατοικεί απαιτείται το εν λόγω πρόσωπο να ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο κράτος μέλος στο οποίο κατοικεί ή να λαμβάνει από το κράτος αυτό παροχή σε χρήμα λόγω ή συνεπεία τέτοιας δραστηριότητας.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο διαπιστώνει, πρώτον, ότι ο κανονισμός προβλέπει ότι ένα πρόσωπο δικαιούται οικογενειακές παροχές σύμφωνα με τη νομοθεσία του αρμόδιου κράτους μέλους και για τα μέλη της οικογένειάς του που κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος σαν να κατοικούσαν στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους. Επομένως, ο κανονισμός δεν απαιτεί να έχει το πρόσωπο αυτό συγκεκριμένο καθεστώς και ειδικότερα το καθεστώς του μισθωτού προκειμένου να δικαιούται οικογενειακές παροχές.

Ακόμη, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι από το πλαίσιο και τον σκοπό του κανονισμού προκύπτει ότι οι οικογενειακές παροχές για τέκνα που κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος μπορούν να οφείλονται για διάφορους λόγους και όχι μόνο για λόγο που ανάγεται σε μισθωτή δραστηριότητα.

¹ Κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1).

Τέλος, το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι ο κανονισμός είναι προϊόν νομοθετικής εξελίξεως που αντανακλά μεταξύ άλλων τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να επεκτείνει το δικαίωμα σε οικογενειακές παροχές και σε άλλες κατηγορίες προσώπων πέραν των μισθωτών.

Δεύτερον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο κανονισμός δεν εξαρτά το δικαίωμα λήψεως οικογενειακών παροχών για τέκνα που κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος από το προαπαιτούμενο να λαμβάνει ο αιτών παροχές σε χρήμα λόγω ή συνεπεία μισθωτής δραστηριότητας.

Το Δικαστήριο καταλήγει επομένως στο συμπέρασμα ότι **για να είναι ένα πρόσωπο επιλέξιμο να λάβει οικογενειακές παροχές στο αρμόδιο κράτος μέλος για τα τέκνα του που κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος δεν απαιτείται ούτε να ασκεί το πρόσωπο αυτό μισθωτή δραστηριότητα στο πρώτο κράτος μέλος ούτε να λαμβάνει από το κράτος αυτό παροχή σε χρήμα λόγω ή συνεπεία τέτοιας δραστηριότητας.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582